

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 193.521 van 26 mei 2009
in de zaak A. 186.710/XIV-30.102.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. JANSSENS,
 kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
 Duboisstraat 43

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken,
thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Marokkaanse nationaliteit, op 15 januari 2008 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 4757 van 12 december 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op de beschikking nr. 2196 van 21 februari 2008 waarbij het cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard;

Gelet op artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 16 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 2008;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. VAN LIMBERGEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij op 20 mei 2003 een aanvraag tot vestiging in functie van haar Belgische echtgenote indient; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 3 oktober 2003 een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten neemt;

Overwegende dat de verzoekende partij op 20 september 2007 tegen die weigeringsbeslissing beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aantekent; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep met een arrest van 12 december 2007 verwerpt; dat dit het bestreden arrest is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de redelijke termijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur opwerpt; dat de verzoekende partij aanvoert dat zij, anders dan in het bestreden arrest is geoordeeld, belang bij dit middel heeft, dat de overheid principieel verplicht is een beslissing binnen een redelijke termijn te nemen, dat de verzoekende partij op 20 maart 2003 een aanvraag tot vestiging heeft ingediend, dat die zaak op 4 september 2003 voor bijkomend onderzoek werd uitgesteld, dat de verzoekende partij op 20 juli 2003 door de onderzoeksrechter werd aangehouden en op 15 februari 2004 tot drie jaar gevangenisstraf, waarvan twee jaar effectief, werd veroordeeld, dat er in casu geen evenredigheid meer is tussen een grondig onderzoek en een redelijke termijn, dat de beslissing op 3 oktober 2003 werd genomen en pas op 5 februari 2004 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, dat de redelijke termijn aldus flagrant is geschonden, dat de overheid onzorgvuldig heeft gehandeld en dat dit ook in strijd met het fair-playbeginsel is;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat de kritiek in het middel tegen de initieel bestreden beslissing (van 3 oktober 2003) is gericht terwijl de kritiek voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was gericht tegen

het al te lang duren van het beroep tot herziening, dat het een grief betreft die niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd ontwikkeld en die niet voor het eerst in administratieve cassatie kan worden opgeworpen, dat het middel derhalve niet-ontvankelijk is, dat, in ondergeschikte orde, de beslissing betreffende de vestigingsaanvraag binnen de voorziene termijn van 5 maanden is genomen, dat een latere kennisgeving daar niet aan afdoet, dat de verzoekende partij in ieder geval binnen het jaar van de kwestieuze beslissing op de hoogte was, dat een eventuele gegrondheid van de kritiek betreffende de redelijke termijn geen nietigverklaring van de oorspronkelijk bestreden weigeringsbeslissing kan verantwoorden omdat niets de inwilliging van de aanvraag voorziet bij een overschrijding van de redelijke termijn;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het middel herhaalt;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij het motief van het bestreden arrest niet aanvecht, waarin is gesteld dat haar grief voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “slechts een kritiek omvat inzake de duur van de ingestelde beroepsprocedure, niet gericht is tegen de bestreden beslissing op zich en bijgevolg niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden”; dat zij in het huidige middel daarentegen verwijst naar de duur tussen het indienen van haar aanvraag tot vestiging op 20 mei 2003, de weigeringsbeslissing van 3 oktober 2003 en de betekening daarvan op 5 februari 2004; dat de thans ontwikkelde kritiek aldus een nieuw middel betreft, dat de verzoekende partij niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft opgeworpen hoewel zij daartoe in staat was, los van de vaststelling dat de verzoekende partij niet uiteenzet waarom een beslissingsduur van minder dan zes maanden tussen 20 mei en 3 oktober 2003 in casu onredelijk zou zijn en dat eventuele gebreken in de betekening van een beslissing geen afbreuk kunnen doen aan die beslissing zelf; dat het eerste middel niet-ontvankelijk is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending van de hoorplicht, het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel opwerpt; dat zij aanvoert dat zij op geen enkel moment werd gehoord zodat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn op beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die als administratief rechtscollege een jurisdictionele taak vervult en niet als een orgaan van actief bestuur optreedt, dat het middel

faalt naar recht en dat derhalve niet op de concrete kritiek op de bestreden beslissing moet worden ingegaan;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het middel herhaalt;

2.2.4. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege jurisdictionele beslissingen uitspreekt; dat de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur derhalve niet op zijn arresten van toepassing zijn, los van de vaststelling dat de verzoekende partij op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 december 2007 door haar raadsman werd vertegenwoordigd; dat het tweede middel niet-ontvankelijk is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending van artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna Richtlijn 2004/38) opwerpt; dat de verzoekende partij aanvoert dat deze richtlijn sedert 1 mei 2006 directe werking in het Belgische recht heeft, zodat de bestaande Belgische regelgeving die ermee in strijd is door de Belgische rechters buiten beschouwing moet worden gelaten, dat artikel 31.3 van Richtlijn 2004/38 door de bestreden beslissing is geschonden omdat het een administratieve beslissing betreft die niet na een procedure als in het voornoemde artikel 31.3 is genomen, dat een beslissing werd betekend waartegen enkel beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen openstaat, dat dit beroep niet aan de voorwaarden van artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38 beantwoordt en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die er aanleiding toe hebben gegeven oordeelt;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat de Richtlijn 2004/38 niet van toepassing is omdat de aanvraag tot vestiging als Marokkaans onderdaan en echtgenoot van een Belgische enkel op de Belgische wetgeving is gesteund, zonder enig intracommunautair aspect, dat het gemeenschapsrecht niet van toepassing is op zuiver interne situaties waarbij er slechts een aanknoping is met één EU-lidstaat en een derde staat, dat artikel 3.1. van die Richtlijn ook bepaalt dat zij van toepassing

is op “iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit” en dat, ten overvloede, de omzetting van de Richtlijn door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is geschied;

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het middel herhaalt;

2.3.4. Overwegende dat Richtlijn 2004/38 naar luid van haar artikel 3.1 “van toepassing (is) ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen”; dat de huidige verzoekende partij de Marokkaanse nationaliteit heeft en als onderdaan van een derde staat een verblijfsrecht aanvraagt in functie van haar Belgische echtgenote, die zelf nooit gebruik van haar recht op vrij verkeer heeft gemaakt; dat er, bij gebrek aan grensoverschrijdend aspect, geen aanknopingspunt is met het toepassingsgebied van Richtlijn 2004/38 zodat het middel alleen al om deze reden niet-ontvankelijk is; dat, ten overvloede, het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 heeft geoordeeld dat de rechtzoekende, wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals in casu op grond van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet als annulatierechter uitspraak doet, niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel is beroofd en dat uit de artikelen 15, 28 en 31 van Richtlijn 2004/38 niet blijkt dat daarin meer jurisdictionele waarborgen zijn voorzien dan in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie opwerpt; dat zij aanvoert dat die bepaling, gelijklopend met de invulling van artikel 6 van het E.V.R.M. doch van toepassing op alle zaken die de Europese Unie regelt, het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht waarborgt, dat zulks vereist dat tenminste één rechterlijke instantie met volle rechtsmacht de beslissing moet kunnen controleren en alle relevante vragen van juridische en feitelijke aard moet kunnen onderzoeken, dat de procedure voor een aanvraag tot vestiging geen quasi-jurisdictionele procedure is vermits de verzoekende partij er niet eens werd gehoord, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dus zelf moest overgaan tot een volledig onderzoek van de feiten of zelf onderzoeksmaatregelen moest bevelen, dat, ook zonder rechtstreekse werking van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het recht op een beroep met volle rechtsmacht een algemeen rechtsbeginsel is en dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen in strijd met de aangehaalde bepaling geen volledig onderzoek naar de feiten kan voeren;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geen directe werking heeft, dat de huidige zaak niet binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het E.V.R.M. valt, vermits dat artikel op burgerlijke rechten en op strafvervolgning, doch niet op politieke rechten zoals het recht op verblijf van vestiging en verblijf betrekking heeft, dat de wet geen behandeling in volle rechtsmacht van het annulatieberoep toestaat en dat het middel juridische grondslag mist;

2.4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het middel herhaalt;

2.4.4. Overwegende dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie als dusdanig geen bindende kracht in het Belgische recht heeft; dat het vierde middel niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat er grond is om toepassing te maken van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State; dat het cassatieberoep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig mei tweeduizend en negen, door :

de HH. C. ADAMS,

J. CASNEUF,

De griffier,

J. CASNEUF.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De voorzitter,

C. ADAMS.